

Vi er alle vante til den Forestilling, at en Karusse eller en Brasen ikke er noget værd; men hvorfor har vi den Opfattelse? Fordi vi fisker disse Fisk, medens de endnu er saa smaa, at de paa Grund af deres ringe Størrelse ikke har nogen Værdi, men hvis de fik Lov til at gaa i tilstrækkelig lang Tid, saa at de blev store Fisk, vilde selv Karusser og Brasen blive værdifulde Spisefisk, ikke at tale om Suderen, som, naar den er vel udvokset, er en særdeles fin Fisk, og naturligvis endnu mindre Karpen, der, naar den har en passende Størrelse, er en overordentlig værdifuld Fisk. Nu kunde ærede Medlemmer hertil sige: Ja vel, men Karusser og Brasen er ikke nogen Handelsvare. Jeg vil dog bede ærede Medlemmer betænke, at vi ikke drøfter Sagen ud fra det Synspunkt alene, men ogsaa fra det Synspunkt: Er der Mulighed for ved Udnyttelse af vore Have og Ferskvande at skaffe den danske Befolkning flere værdifulde Næringsmidler? Jeg er overbevist om, at mange i Danmark, navnlig nu, vilde være glade, hvis der havde været store Masser af Karusser og Brasen, for at nævne de Fisk, der regnes for mindst værdifulde, at sætte paa deres Bord, og det vil ogsaa blive Tilfældet i Fremtiden.

En enkelt Ferskvandsfisk mener jeg, man bør gøre en Undtagelse med — det gøres der ikke i Lovforslaget —, og det er Gedden. Det er jo Sportsfiskerens yndede Fisk, men samfundsmæssigt set er den et Skadedyr. Gedden er formodentlig den mest glubske Rovfisk i vore ferske Vande, og jeg tager neppe meget fejl, naar jeg gaar ud fra — jeg har her intet bestemt at holde mig til —, at Gedden koster lige saa meget at opfodre som Torsken. Jeg antager altsaa, at man, uden at tage fejl, kan gaa ud fra, at en Gædde pr. kg har ædt omtrent 100 kg levende Fisk. Konsekvensen af denne Erfaring i Forbindelse med de Synsmaader, jeg gjorde gældende under Finanslovforslagets første Behandling med Hensyn til hele Ernæringsspørgsmaalet, bliver da naturligvis den, at man alle Vegne, hvor der findes værdifulde Fiskearter: Karper, Suder, Karusser og for Resten ogsaa Brasen, som, naar de bliver store nok, er værdifulde, maa forfølge Gedden paa det heftigste. Økonomisk er saadanne Fisk den rene Ruin, det er alt for kostbart, samfundsmæssigt set, at holde Gedder i de ferske Vande, f. Eks. i Furesøen, for at nogle Mennesker kan sidde der om Søndagen og spille Tiden

med at prøve paa at faa en Gedde til at bide paa Krogen.

Af langt større Betydning end Ændringen af Mindstemaalene er dog efter min Mening en Forlængelse af Fredningstiderne, naturligvis med billig Hensyntagen til de særlige Forhold, der kan være hvert enkelt Sted. Paa dette Omraade er Lovforslaget ogsaa i alt væsentligt overensstemmende med den gældende Lov; det afviger kun ved, at Tidspunktet for Fredningstidens Begyndelse og Ophør er forskudt noget, men det er ikke afvigende derved, at Fredningstiden er blevet forlænget, den er endogsaa blevet betydelig forkortet for Laksefiskenes Vedkommende. I Stedet for at gaa den Vej tror jeg nu, at det samfundsmæssigt rationelle er, at man for det første ganske afskaffer Fredningstiden for Gedden og Aborren, undtagen paa de Steder — og det vil jeg meget stærkt betone —, hvor Erfaringen siger, at man ikke med Fordel kan have andre Fisk, thi det kan godt være Tilfældet, og omvendt bør man meget stærkt frede om Laksefiskene og de værdifulde Karpefisk. Til Sammenligning skal jeg oplyse, hvorledes man freder i England. I England — jeg benytter Udtrykket i videre Forstand om de britiske Øer — strækker den normale Fredningstid for Laks og Ørred sig fra 3. September til 1. Februar, det vil sige 150 Dage, medens vi foreslaar 61 Dages Fredning. I disse 150 Dage er det dog i England tilladt at fiske med Stang, altsaa at drive Sportsfiskeri, dog ikke i 93 Dage; der er altsaa et absolut Forbud i 93 Dage og et delvist Forbud mod Fangst med kraftige Redskaber i 150 Dage. Det er Lovens almindelige Bestemmelser, men det er tilladt ved Vedtægt at udvide Fredningstiden. Det vil sikkert interessere det høje Ting at høre, at der er et enkelt Sted i England, hvor Fredningstiden endogsaa spænder over 337 Dage, saa Laksen og Havørreden kun kan fanges i i alt 28 Dage. Hele denne Tendens i Retning af lang Fredningstid, i hvilken Fiskene faar Lov til at gyde i Fred og æde sig store i Fred, medens man omvendt tager dem med Snuftag, naar det er rationelt at tage dem, taltaler mig. Jeg vil derfor henstille til det ærede Udvalg, som bliver nedsat, at tage det Spørgsmaal under velvillig Overvejelse, om vi ikke skulde forandre Fredningsbestemmelserne og gøre dem lidt mere omfattende, saa at de kommer til at omfatte Ferskvandsfisk, der hid-